

Kanlı Yüzük

– Mücella Pakdemir · 26 Haziran 2017

Sicim gibi yağan yağmur iliklerine kadar işlemiştir. Ana kız, fasulye fidanları arasında yarım saattir dört dönüp şüphelendikleri yerleri elleriyle eşeliyor, aradıklarını bulamayınca da, fidanlar zarar görmesin diye, yağmurdan iyice gevşemiş toprağı yeniden sıkıştırıyorlardı.

Eskidikçe tüylenmiş, kolları yakaları aşınmış, aşındıkça yediğı dikişlerden topaklaşmış, soluk renkli, yeşil kazağının altına giydiğı çiçekli, basma entarisinin etekleri beline kadar çamur içinde kalmıştı Kadriye'nin. Kızı Ceylan'ın vaziyeti ondan daha kötüydü. Çamur saçlarına kadar sıçramıştı. Üstelik bir ara ellerini dalgınlıkla yüzüne sürmüştü; yanakları da kirlenmişti. Kadriye, balçıklaşmış toprağı saplanan terliğini çekip kurtardıktan sonra, kızına seslendi:

“Bulamadın mı hâlâ?”

“Yok ana. Yer yarılmış içine girmiş sanki. Aha işte, sabah bu kısımdaydım. Karış karış arıyorum Allah inandırırın.”

“İnandım, inandım da, evdekileri nasıl inandıracamız şimdi?” derken kızına döndü anası. Hâlini görünce, ellerini beline dayayarak söylendi: “Hah, şu surata bakın hele! Şahtın, şahbaz oldun kız. Yüzünü yağmura tut bari.”

“Tamam ana! Tutuyorum. Senin de benden aşağı kalır yanın yok hani.”

Sinirliydi Kadriye. Dişlerinin arasından tısladı: “Kör ol, e mi? Babandan bir araba sopa ye de aklın başına gelsin. Yürü hadi; eve dönüyoruz.”

Aradıkları, Ceylan'ın söz yüzüğüydü.

xxx

Bulutların grileştirdiğı gökyüzü sanki bütün yükünü boşaltmıştı üzerlerine. Neyse ki hafiflemişti yağmur. Birazdan duracak gibiydi. Onların eve yaklaştığını gören çoban köpeğı Yaman, iki katlı evlerinin bahçesinden havlayarak fırladı. Kuyruğunu sallaya sallaya kapıya kadar eşlik etti.

Üşümüştü, yorulmuşlardı. Eşiğın hemen yanında duran güğümdeki suyla ayaklarını yıkadılar. Eteklerini toplayarak üstlerini değiştirmeye odalarına giderken evin babası Cemil'i karşılarında buldular. Adam kaşlarını çatarak, gürlere gibi hesap sordu karısıyla kızından: “Nerdesiniz iki saattir?”

Korkudan olduğı yerde zıplayan Ceylan, anasının arkasına sinip babasının göz açısından çıktı. Cemil, öfkeleniğı zaman küçük bir kıyamet koparırdı oldum olası. Kadriye kekeleyerek savunmaya geçmişti:

“Şey... Tarladaydık. Şey arıyorduk da...”

“Şey de neymiş? Geveleme lafı ağzında Hanım! Zaten cinlerim tepemde.”

“Yüzük... Ceylan'ın yüzüğü düşmüş, onu arıyorduk.”

Ceylan, kafasını anasının arkasından tek gözü görünecek kadar çıkarıp, şikâyetle karışık mazeret bildirdi hemen: “Bol geliyor demiştım ben size. Nasıl düşmüş anlamadım baba ya!”

“Neee!”

Cemil tam kızının üzerine hamle yapmak üzereydi ki, gürültüye yanlarına gelen babası Seyfi Ağa, koluna

yapıştı. “Durasın oğul! Yaş içindeler; görmüyor musun? Hele bir kurulansınlar; dinleyip anlarız. Hem benim yanımda... Tövbe, tövbe!”

Zink diye olduğu yerde çakıldı Cemil. Çocukluğundan beri hürmette kusur etmediği, yaşlandığı hâlde nazarında haşmetini muhafaza eden babasının yanlarına geldiğini görmemişti. Görmüş olsaydı, ne kadar sinirlenirse sinirlensin, Ceylan’a asla böyle parlayamazdı. Seyfi Ağa’ydı o. Ağalığı pehlivanlığındandı. Zamanında nice yiğitlerin sırtını yere, mihlar gibi yapıştırmış, nice madalyalar kazanmıştı. Sert adamdı. Yediden yetmişe herkes tarafından saygı gösterilen, çekinilen biriydi. Herhangi bir durum olduğunda raconu daima Seyfi Ağa keser; kimse onun sözünün üstüne söz söyleyemezdi. Cemil sıkığı yumruğunu öbür elinin avucuna bastırarak, gerilen yüzünü yumuşattı ve iki adım geriye çekildi. “Affedersin baba.” dedi kısık bir sesle.

Seyfi Ağa’nın hanımı Melek Ana da elinde kehribar tesbihi ile çıkagelmiş, geliniyle torununa gözden kaybolun işareti yapıyordu. Fırsattan istifade eden Kadriye ve Ceylan, bu iki heybetli adamın etrafında yarım daire çizerek yanlarından sıvıştı.

xxx

Konu kapanmamıştı. Akşam yemeğinden sonra olanı biteni bir güzel anlattı Kadriye.

“Bu bizim avare kız, yüzüğünü düşürmüş tarlada. Baktık; yağmur var. Toprağa gömülmesin diye bir koşu gidip aradık ama nafîle. Bulamadık. Islandığımız da caba kaldı yanımıza.”

Sözlerini “Ben ötesine karışmam gayrı. Ne yapacaksınız yapın.” diyerek bitirince bütün gözler Ceylan’ın üstüne çevrilmişti. Allah’tan, Seyfi Ağa “Yenisini alacağız artık; başka çaremiz yok. Bilerek kaybetmedi ya! Üstüne gitmeyin torunumun.” dedi de kızcağız oturduğu yerden usulca kalkabildi. Göz önünde oldukça babasının kızgın bakışları onu takip edecekti her saniye çünkü.

Fakirdiler. On dönümlük tarlalarında ekip biçtiklerinden ellerine geçenle yaşıyorlardı. El işi de yapıyorlardı anasıyla birlikte ancak sözü edilir bir para etmiyordu sattıklarında. Yüzüğü kaybetmekle ailesine yeni masraf çıkarmıştı. Üzüntü içerisinde bir çırpıda toparladı ortalığı ve suçlu bir ifadeyle büyüklerine “Hayırlı geceler.” dileyerek odasına çekildi.

Uçları kopmaya yüz tutmuş, ufak kilimin üzerine, nakışlı seccadesini serdi. Yatsı namazını kıldıktan sonra duaya geçti: “Ya Rabbim, sen her şeye kadirsin. Ne olur Mehmet’imin yüzüğünü bir an önce buldur bana. Yenisini değil, onu istiyorum Allah’ım.” Ellerini gözlerinden süzülen yaşlarla ıslanan yüzüne sürerken, “Âmin!” dedi.

Zonguldak ilinin Çaycuma ilçesinde yaşıyorlardı. Baharın ilk aylarında, geceleri serin olurdu buraları. Buz kesilen yatağında, ısınana kadar uyumakta zorlanırdı. Kapının karşısındaki duvara gömülü yüklüğün alt rafından bir kazak çekerek sırtına geçirdi. Çetiklerini çıkarmadan yatağın içine daldı. Başının üstüne kadar çektiği, yün yorganın altında sevdiğini düşünüyordu.

Birkaç ev ötedeki komşularının biricik oğluydu Mehmet. Çocukluklarından beri âşıktılar. Aralarındaki ilişkiye on beş yaşına dek bir isim koyamamıştıysa da, onu diğer oğlanlardan farklı kılan bir şey olduğunun hep farkındaydı. Mehmet de tuhaf davranırdı Ceylan’a. İyi geçinmek bir yana; didişip dururlar, birbirlerini sinirlendirmekte âdeta yarışlırdı. Ta ki üç yıl önceki o güne kadar...

O gün, okul dönüşü eve gitmeden önce, yolunun üzerindeki anneannesine uğramış, hâl hatırını sorduktan sonra ufak tefek yardımlarda bulunmuş, geri dönüyordu ki, birden kulağının dibinde

Mehmet'in sesini duymuştu: "N'aber civciv?"

İrkilmişti aniden. Omzuna astığı okul çantasını oğlana doğru sallarken "Civciv deme bana! Tamam mı? Ceylan'dan civciv olmaz bir kere. Bilmiyorsan öğren." diye cırlamıştı.

Delikanlı, ağzı kulaklarında gülmeye başlamış, kızdırmaya devam etmişti: "İsmini yanlış koymuşlar kızım. Ben ne yapayım? Civcivsin işte! Civciv, civciv!"

Kararını vermişti Ceylan. Uymayacaktı artık bu şımarık oğlana. Birden durgunlaşıp "Tamam, senin dediğin olsun ama bir daha benimle konuşma. İstemiyorum." deyince, Mehmet, hiç beklemediği bu cevaptan ötürü afallamıştı. "İstemiyor musun gerçekten?"

"Hayır, istemiyorum. Koca kız oldum; sen yine de çocukmuşum gibi davranıyorsun. Yakışıyor mu yani?"

Ellerini cebine sokup başını mahcubiyetle öne eğerek cevap vermişti Mehmet: "Ne yapayım? Benimle başka türlü konuşmuyorsun; ben de sataşmak zorunda kalıyorum."

"Ne konuşacaktın ki benimle?"

"Şey... Havadan, sudan..."

"Hava güneşli; su berrak. Oldu mu?"

Genç kızın lafı böyle kestirip atmasından hoşnut kalmamıştı delikanlı. "Başka şey de var tabii." demişti çekinerek.

"Neymiş o?"

"Kızmayacaksın ama."

Yürüyüşünü yavaşlatarak, umursamaz bir edayla omuz silkmişti Ceylan. "Yok, kızmam. Söyle hadi."

"Nasıl söylesem? Ben... Seni... Görmeden yapamıyorum nedense. Bak; bugün de okul çıkışından beri peşindeyim. Galiba seviyorum." Genç kıızı durdurarak kolundan tutup kendine doğru çevirmiş ve eklemişti: "Ya sen?"

Hem şaşırılmış hem de bir türlü isim veremediği o garip ama tatlı duygularının sorgulanmasına hazırlıksız yakalanmıştı genç kız. Derin bir nefes alarak birkaç saniye bekleyip "Galiba mı?" demişti yanakları kızarak. "Sevginin galibası mı olurmuş?"

"Yok, yani... Seviyorum, eminim. Sen de beni seviyorsan..."

Ani bir hareketle kolunu Mehmet'in kuvvetli parmaklarından kurtarıp koşmaya başlamıştı Ceylan. Sonra birden arkasına dönüp seslenmişti: "Evet. Galiba..."

Mehmet, boylu poslu, yapılı bir gençti. Üniversiteye gitmekten vazgeçmiş, komando er yazılmıştı askere. Gitmeden iki ay önce de, büyüklerini göndererek sevdiğini istetmişti. Aile arasında sade bir törenle söz kesmişler, nişanı, nikâhı askerlik dönüşüne bırakmışlardı. İlk ayrılıklarıydı bu. Zor geliyordu her ikisine de. Sık sık yazışacaklarına, telefonla görüşeceklerine kavilleşip, vedalaşmışlardı.

Öyle çok özlemişti ki Mehmet'ini Ceylan! Son mektubunu "Ceylan'ın sensiz yapamaz." diye bitirmişti.

Söz yüzüğünün kaybolması tedirgin etmişti kuş yüreğini. Hayra yormak istiyor, aklına gelen kötü ihtimalleri kafasından hızla uzaklaştırıyordu. Derken, gözkapakları ağırlaştı, derin bir uykuya daldı.

xxx

Dört ay süren temel komando eğitimini tamamladıktan sonra geldiği Çukurca'da Jandarma Sınır Tugay Komutanlığı'na bağlı bir karakolda yapıyordu vatani görevini Mehmet. PKK'nın sık sık saldırdığı bir karakol olarak ünlenmişti burası. Mehmet kırk beş gündür buradaydı ve hemen her gün operasyona

çıkıyorlardı. İşte şimdi de, civar köylerden birindeki koruculardan gelen ihbar üzerine, on yedi kişilik timle operasyondaydılar.

Harita üzerinde cetvelle çizilecek olsa, köyün üsse uzaklığı dört kilometre falan tutardı fakat engebeli arazide mesafe kat be kat artıyordu. Sırt çantalarında mühimmat ve ellerinde silahlarla, karla kaplı keçi yollarında yürümek nefeslerini kesiyordu. Sabahın köründen beri, dağ, geçit demeden, köyün yakınına intikal etmiş, köy korucusu ile telsizle irtibat kurarak, onun tarif ettiği bölgede terörist bir grup tespit etmişlerdi. Gruptan daha yüksek irtifada mevzi tutarak üstünlük sağladıktan sonra, komutanları ateş emrini vermişti. Çatışma kurşun sağanağı altında oldukça çetin geçmiş, bir saat kırk dakika sürmüştü. Bir arkadaşlarının kolunu mermi sıyırdıysa da, hamdolsun ki şehit vermemişlerdi. Gene de moralleri bozdu, o hengâmede gözden kaybolan birkaç teröristi ellerinden kaçırdıkları için. Şimdi dönüş yolundaydılar. Yorgunluktan ayakta duracak hâl kalmamıştı hiç birinde.

Kara gözlerinde hasret, deli gönlünde kor vardı Mehmet'in. Daha çocuk sayılacak yaşta gönlü bir ceylana akmıştı. Onun o mühürlü gözleri, zarif yüzü, pembe, duru teni, ince parmakları, içini ısıtan gülüşü... Başını döndüren bir güzellik... Yine hayali gelip karşısında durmuştu aniden. Saçlarının rüzgârda dalgalanışını, buluttan buluta sekişini izledi. Nefesini tutmuş, hayranlıkla onu seyrederken, hayal silindi ve yalçın kayalıklar, gerçeğin tüm acımasızlığıyla belirginleşiverdi. "Ah, Ceylan'ım!" diye inledi.

İçine iki kat yün çorap giydiği botlarıyla karları eze eze yakındaki tepeye tırmandı. Bir kaya ardına mevzilenip, dürbünle çevreyi gözetlemeye durdu. Geçen gün girdikleri çatışmada terörist grubu pusuya düşürmüşler, yirmi leş bırakmışlardı şu karşiki kayalıklarda. "Asker" adını verdiği G3 piyade tüfeğini güzeller güzeli Ceylan'ını okşar gibi okşadı ve her günkü tembihini yaptı: "Aferin asker! İki leş daha ekledim şeref listene bugün. Bu hainlerin kökleri kazınincaya kadar emrimden çıkmak yok. İyice anladın mı?"

İlk bir hafta, anlatılan baskın hikâyelerinden ötürü, doğru dürüst uyku tutmamıştı delikanlıyı. Zaten hemen her gece nöbet tutuyordu. Nöbet bitimlerinde uykusuzluk ve yorgunluktan baygın düşüyordu ancak uykusu da kâbuslarla bölünüyor; sıçrayarak uyanıyordu. Yeni yeni dostluk kurmaya başladığı arkadaşlarının operasyonlarda şehit düşmelerine şahit olmak kısa sürede karakterini sertleştirmiş, korkusunu silip süpürmüştü. İçi vatan hainlerine karşı öfkeyle doluydu şimdi.

Karşı tepelerde ve tepelerin arasındaki ölü dere yataklarında herhangi bir hareketlilik yoktu. Sızma gelebilecek kör noktaları da bir bir kontrol etti. Emri yerine getirmişti. Geriye dönüp arkadaşlarına baktı. Çevre keşif çalışmalarını bitirmiş olanlar, diğer erlerle birlikte Komutanları Salih Teğmen'in karşısında sıralanmaya başlamışlardı bile. Komutanının el edip kendisini çağırdığını görünce, bir koşu yanlarına vardı. Tekmil verdikten sonra sıradaki yerine geçti. Karanlık bastırmadan üsse dönmek üzere, belli aralıklarla dizilip yeniden yola düştüler.

Merkezden gelen helikopter, erzak ve mühimmatın yanı sıra, asker mektuplarını da getirmişti onlar dağdayken. Memleketi Zonguldak'tan gelen mektubu teslim alırken heyecan ve meraktan yüreği sıkıştı. Zarfın üzerindeki yazı, sözlüsü Ceylan'a aitti. İkiye katlayıp göğüs cebine koydu. Başını kaldırdığında, koğuştaki aynı ranzayı paylaştıkları Trakyalı Hasan ile göz göze geldi.

"Gözün aydın be ya! Senin kızıdan mı?"

"He, Ceylan'dan... Sen nereye?"

“Nöbetim vardır tertip; n’apcaz? Sen de büle kurcalama gönlüceğini kızanım. Görüşürüz be ya.”

“Sağ olasin Hasan. İyi nöbetler aslanım. Ben de beş - yedi nöbetindeyim. Görüşürüz.”

Koğuşa girer girmez botlarını çıkararak ranzasına uzandı. İçeride istirahata çekilmiş birkaç asker daha vardı. Gece nöbetine kalacak olanlar diğerlerinden erken yatarı. Kendisinin de bir an önce uyuması lazımdı ama mektubu okumadan, mümkün değil, gözüne uyku girmezdi. Göğüs cebinden çıkardı zarfı. Koklayıp yüzüne bastırđı bir müddet. Karşı ranzada yatan Yılmaz’ın horultuları kulağında yankılanırken, sevgilisinin mektubunu zarfından sıyırdı, pencereden sızan ışıktta okumaya başladı.

“Canımdan çok sevdiğim Mehmet’im! Nasılsın bir tanem? Günler sensiz geçmek bilmiyor burada. Her şey bıraktığın gibi ama ben farklıyım bir tek. Bir yanıml seninle gitti o dağlara. Eksişim, mutsuzum. Dönüşünü ipe çekiyorum aşkıml. Sen de beni özlüyor musun? Biliyor musun; hasretinden kalbim ağrıyor; nefes alamaz gibi oluyorum çoğu zaman. Telefon açtım birkaç kez; “operasyonda” dediler; görüşemedim. Hani her gün görüşecektik? Sesini duyabilseydim bari... Sen fırsat bulduğunda ara, e mi? Çatışmalara katıldığını düşündükçe yüreğim ağzıma geliyor; çok korkuyorum sevgilim. Ne olur, kendine dikkat et. Ceylan’ın sensiz yapamaz. Sevgilerimle!”

Mektubu öptü, öptü... Yastığının altına koydu. Dudaklarında Ceylan’ın tenini hissetti. “Telefon aç.” diyordu sevdiği. Açmak istemez miydi? Ya nöbette veya operasyondaı. Eğitim de vardı üstelik. Kalan zamandaysa, telefonun başındaki sıra öyle uzundu ki... “Buraya tatile mi geldim sanıyorsun güzel kız?” diye söylendi; sıcak bir gülümseme yayıldı yüzüne. Yorgunluktan kapanmak üzereydi gözleri.

Battaniyenin altına girip uykuya daldı.

Yarım saat geçmemişti ki, büyük bir gürültü ve sarsıntıyla uykusundan sıçradı. Sarsıntı o denli kuvvetliydi ki ranzası bir anda karşı duvara çarpmış, aynı hızla geri tepmişti. Bütün kemikleri aynı anda kırılmıştı sanki. Gücünü toplayıp ayağa fırladı. Üzerine yağın tozların arasından çevresini kolaçan ettiğinde gözlerine inanamadı. Koğuşun yarısı yerle bir olmuştu. Yılmaz yatıyordu o kısımda oysa. Ne olmuştu arkadaşına? Moloz yığınları arasında kaybolmuştu. Duvardaki koca gedikten, içeriye sağanak gibi Kalaşnikof mermileri yağıyordu. Sağında başı yana düşmüş vaziyette hareketsiz yatan Eşref’i fark etti. Bacakları kopmuştu delikanlının. Ölmüş olmalıı. Çabucak diğerlerini aradı. Bulamayınca, tüfeğini kaparak, yıkılmış kapıdan dışarı, koridora attı kendisini.

Bağırın bağırınaydı: “Baskın yedik! Baskın yedik!”

Komutanı Salih Teğmen, yuttuğu tozlardan dolayı boğuklaşmış sesiyle uyardı delikanlıyı. “Siper al asker. Yat yere!” Emre uymak için yere kapaklanırken göz göze gelmişlerdi. Teğmenin gözlerinde şimşekler çakıyordu sanki. Sürünerek yanına vardı. Komutan durmaksızın taktik ve komut veriyordu: “Telsizle merkeze haber verin! Ön tarafı boşaltın! Şu karşı tepeyi tarayın! Aralıksız ateş edin! Karşı tepeye uçaksavar kurmuş itler. Mevzi alın! Haydi aslanlarım! Kanımızın son damlasına kadar, vatan için, Allah için!”

Birden ayağa kalkıp binadan dışarı fırladı komutan. Ardından diğerleri... Teröristler bir hayli kalabalıktı. Yaylım ateşine tutuyorlardı karakolu. On dakikada mevcudun neredeyse yarısı şehit olmuştu. Vızır vızır gelen kurşunlar eşliğinde, üzerlerine atılan roketlerin önce ısıkl sesleri duyuluyor, nereye düştükleri patlamadan sonra belli oluyordu. Küfrün bini bir paraydı. Canını dişine takmış savaşıyordu herkes. Namlulardan püsküren barut koyu bir dumana dönüşmüştü. Göz gözü görmüyordu.

Yirmi metre ötedeki teröristi, elindeki bombayı fırlatmak üzereyken son anda yere yapıştırdı Mehmet. Arkasından gelen beş kişiyi de taramıştı anında. Biri bomba fırlatmayı başarmış ancak attığı bomba tenekelerin arasına düşüp orada patlamıştı.

O gürültüde Hasan'ın bağırdığını duydu: "Batı cephesinden sızma var kızanlar." Sonra da feryadını: "Aaah!"

"Hasan, Hasan!" diye birkaç kez seslense de cevap alamadı." O da şehit düşmüştü anlaşılan. Kalbinde acısını duydu. Ağlamak istedi, ağlayamadı. Karakolun projektörlerinden birisi o yanı aydınlatıyordu. Teröristlerin siluetlerini görür görmez dönüp taramaya başladı kafasının üzerinden uçan mermilere aldırış etmeden. Şu ana kadar kendi vücuduna isabet almamıştı. Öfkeden çıldırılmışçasına, son mermisi tükenene kadar sıktı. Sonra gerideki kum torbalarının arkasına atladı. Şehit düşen Mehmetçiklerden birinin ağır makinelisi beş metre ötesinde duruyordu. Sürünerek yanına vardı ve tekrar ateşe başladı. Roketlerin, bombaların ve kurşunların sesinden kulakları sağırlaşmıştı artık. Kaç kişi kalmışlardı, bilemiyordu. "Karşılıklı ateş devam ettiğine göre fena durumda değiliz demek ki." diye düşündü. Ölüm de kanıksanan bir şeydi herhâlde. Zira şu anda korku namına hiçbir şey duymuyordu ve baskına gelen bu vatan hainlerinin topunu öldürme arzusuyla doluydu.

Çıldırılmışçasına bağıırıyordu: "Gelin ulan, gelin piç kuruları! Topunuz birden gelin!" O sırada sıçrayan bir şarapnel parçası Mehmet'in sol omzunu koparmıştı. Sırt üstü yere kapaklandı. Oluk oluk kan fışkırıyordu kopan yerden. Birkaç dakika düştüğü yerde acı içerisinde kıvrandıktan sonra doğrulup, yeniden ateş etti. Gittikçe hâlsizleşiyordu. Son duyduğu, hemen yakınında patlayan bir roketin ısıklık sesi olmuştu. Mehmet ucu bucağı görünmeyen, geniş bir arazideydi. Demin karakolda çarpışıyordu oysa. Buraya nasıl ve ne zaman gelmişti? Gök neden kızıldı böyle ve üzerine yağmaya başlayan bu ateş topları da nereden çıkmıştı? Her biri büyük bir gürültüyle ayaklarının dibine düşüyor, patlıyor, etrafa kıvılcımlar saçıyordu. Kıyamet kopuyor olmalıydı. Cevap bulamadığı sorularına böyle bir anlam yükleyebilmişti ancak. Elinde "Asker"i tutuyordu. Devletin, üstüne zimmetlediği tüfeğini... Sıkı sıkı kavradı onu. Ortalıkta kimseyi göremiyordu. Yapayalnızdı ve etraftaki bunca ateşe rağmen, üşüyordu. Üşürken terler miydi insan? Terliyordu işte! Eliyle alnını sildi. O da ne? Ter zannettiği şey kandı ve parmaklarından kollarına süzölmeye başlamıştı. Bayılır gibi oldu. Yine de bırakmadı Asker'i. Canı hiç yanmıyordu nedense. Çöktü olduğu yere. "Allah!" feryadı kendi kulaklarında yankılandı.

Ardından, kuvvetli bir rüzgâr sildi süpürdü o korkunç kızılıığı ve masmavi oldu gökyüzü. Daha önce bulutları hiç bu kadar tatlı bir pembelikte görmemişti. Pamuk şekeri gibiydiler. Aralarından bembeyaz siluetler iniyordu. Dikkatle baktı. Meleklerle benzetti. Önce emin olamadı ama onlar kanatlarını çırpıp çırpıp, müthiş güzellikleriyle kendisine doğru yaklaşırken, melek olduklarına kanaat getirdi. "Hoş geldin ey cennetin gülü!" nidalarıyla, selam vererek koluna giriyorlar, etrafında hürmetle eğiliyorlardı. Sırtını şefkatle sıvazlayıp, dudağına şerbet damlattılar. Aman Ya Rabbim, bu ne emsalsiz bir tattı böyle! Kana kana içtikçe içti. Doyamıyordu bir türlü. "Haydi, gitme vakti ey Allah'ın sevgili kulu." dedi, gümüş renkli kanatları göz alıcı, kıymetli taşlarla süslenmiş olan melek. "Nereye?" diye sordu merakla. "İşte buraya." deyip gökyüzünü işaret ettiler hep birlikte. Baktı. Şaşırdı. Böyle muhteşem bir manzara dünyaya ait olamazdı. Köpük köpük, her tonda yemyeşil ağaçlar, şırıl şırıl akan, billur sular, rengârenk kuşlar, kelebekler, inciden, yakuttan yapılmış saraylar, altın kandiller, uçarcasına yürüyen, şeffaf tenli huriler... O

bir şey sormadan, hep bir ağızdan ama tek sesle cevapladılar sormak istediğini: “Burası, seni götüreceğimiz, şehitlerin makamıdır. Firdevs Cenneti... Hazır mısın?” Gördüğü güzelliklere meftun olmuştu. Sayıklar gibi yanıtladı: “Hazırım.”

O gece dağlar ejderha kesilip yürüdü.

Gök kat kat yarıldı. Tel tel döküldü bulutlar.

Yıldızlar koptu yörüngelerinden; sular kaynadı; ateş harlandı.

Ciğerleri kızgın demirlerle dağlandı bir ananın.

Ve bir Ceylan vuruldu tam kalbinden.

xxx

O esnada Ceylan da rüya görüyordu. Ama ne rüya! Mehmet eşsiz bir güzellikteydi ve nur saçıyordu etrafına. Üstünde bembeyaz atlastan, topuklarına kadar uzanan bir kıyafet vardı. Ona doğru koşmak istese de ayaklarını kıpırdatamıyordu. Aralarındaki mesafe de gitgide büyüyordu üstelik. Sevdiği genç öyle güzel gülümsüyordu ki... “Gitme Mehmet’im, beni bırakma!” diye haykırdı. Heyhat! Mehmet uçar gibi süzülüyordu. El salladığını görünce o da elini salladı. “Asker sana emanet.” dediğini duyar gibi oldu. “Asker mi? Hangi asker sevgilim?” diye sordu fısıldar gibi. Cevap alamamıştı zira delikanlı o anda gözden kaybolmuştu. Var gücüyle bağırdı: “Mehmeect! Mehmeect!”

Ev halkı Ceylan’ın haykırılarına uyanmış, odasına koşturmaya başlamışlardı. İçeriye diğerlerinden önce, annesi Kadriye dalmıştı. Seri hareketlerle ışığı yaktı ve yatağında ter içinde çırpınan kızını sarsarak uyandırdı. “Ne oldu sana kuzum? Kendine gel Ceylan’ım.” diyerek doğrulttu ve kıymetlisine sarıldı şefkatle.

Kızcağız iki gözü iki çeşme ağılıyordu. Hıçkırıklar arasında ızdırapla inliyordu. “Anacığım! Mehmet... Mehmet gitti. Beni bırakıp gitti.”

Beş kez düşük yaptıktan sonra nihayet Ceylan’ı doğurabilmişti Kadriye. Sert davranırsa da biricik evladını dünyadaki her şeyden çok sever, onun üzerine titrerdi. Kızının ağlamasına dayanamıyordu. Teselli etmeye çabaladı: “Seni bırakıp da hiçbir yere gitmez a kızım. Kâbus görmüşsün. Bak hepimiz buradayız. Mehmet de askerde. Çıkıp gelecek yakında. Özledin de ondan, yavrum. Gececek, geçecek.”

Bir türlü teskin olamıyordu Ceylan. Anasının omzuna gömdü başını. “Gördüm ama; o gitti.”

“Dedim ya; kâbus gördün. Hay Allah! Toparlan yavrum. Bak, bizi de korkutuyorsun.”

Melek Ana, oğlunu ve kocasını, “Haydin, siz gidip yatın. Yok bir şey.” diyerek dışarı çıkarttıktan sonra, dolaptan yeni bir pijama takımı bulup, gelinine uzattı. “Su içinde kalmış yavrucak, baksana. Değiştiriver üstünü kızın. Hasta olacak yoksa. Ben de bir bardak su getiriveriyim bu arada; içsin, aklını yitirmeden.” Köpekleri Yaman da bahçede aralıksız havlıyordu. Baba - oğul, odadan çıkar çıkmaz, hayvanın neden huysuzlandığını öğrenmek üzere yanına gitmişlerdi. Yaman, yeri eşeler gibi hareketler yapıyor, sonra kuyruğunu sallaya sallaya kendi etrafında dönüyor ve eşelemeye, kaldığı yerden devam ediyordu. Cemil elindeki feneri hayvanın üzerine tutup, yanına yaklaştı. Yerde bir yüzüğün parladığını gördü. Eline aldığı anda Ceylan’ın söz yüzüğü olduğunu anladı. O, tarlada düşürdüğünü sanıyordu ama demek ki burada düşürmüştü. Yaman da bulmuştu işte.

“Ağam, bak ne buldum!” diye heyecanla işaret ve başparmağının arasına sıkıştırdığı yüzüğü babasına gösterdi. Her ikisi de çok sevinmişti. Müjdeyi vermek için kızın odasına geri döndüler.

“Yüzüğün kayboldu diye üzülyordun. Bak; Yaman bulmuş onu bahçede. Yüzün gülsün azıcık hele kız. Biz senin çığırmana kalktık sandık ama meğerse bunun niyetine kalkmışız.”

Ağlaması kesilmişti Ceylan'ın. Elindeki bardağı annesine vererek yataktan fırladı. Babasının elinden kaparak, parmağına geçirmeye yeltendi. “Kirlenmiş ama bu. Kırmızı bir leke var üzerinde.”

Kadriye elini uzatarak yüzüğü aldı, incelemeye koyuldu. “Kana benziyor. Yaman'dan bulaşmıştır. Ben yıkayayım hele. Sen yatağına gir.” dedi kızına ve bir hamlede odadan çıkıp, salonun karşısındaki banyoya geçti. Lavaboda ne kadar yıkasa da yüzüğün üzerindeki, taze kan görünümündeki, kırmızı leke bir türlü gitmiyordu. Sonunda yıkamaktan usandı, bir güzel kurulayıp geri döndü.

“Gece gece çıkartamadım lekeyi. Sabahleyin daha iyi yıkarız; geçer gider; tertemiz olur.” diyerek kızına verdi. “Böyle tak; bir şey olmaz.”

“Olur ana. Teşekkür ederim.”

Kızının ışıldayan yüzünü sevdi Kadriye. “Hah, şöyle, gül biraz. Şimdi yat bakalım. Işığı kapatacağım şimdi. Yarın sabah doğru tarlaya. İyi geceler kuzum.”

“İyi geceler ana.” Ardından babasına, dedesine ve ninesine de iyi geceler diledi. Onların odadan çıkmasıyla yorganın altına sinmesi bir oldu. Yüzüğün bulunmasına sevinmişti sevinmesine ama gördüğü rüyanın tesiriyle huzursuzdu hâlâ. Peş peşe dualar okuyup uykuya daldı.

Huzursuzlaşan başka biri daha vardı ev ahalisinden: Seyfi Ağa. Yaşının kazandırdığı güngörmüşlük, yüzükteki, yapışmayan, bulaşmayan, ancak yıkamalara rağmen bir türlü temizleyemedikleri, taze kanı sorgulatıyordu. Kalbine doğan ihtimalleri yorumlamak dahi istemiyordu. Uyumaya çabaladıysa da başaramadı. İmsak vaktine az kalmıştı zaten. “Cemil nasıl olsa namaza kaldırır onu.” düşüncesiyle, hanımını rahatsız etmedi. Usulca kalkıp bir güzel abdest alarak, caminin yolunu tuttu.

Besmele çekip sağ ayağını caminin kapısından içeri atar atmaz, ezanı okumayı henüz bitirmiş, iç merdivenlerden aşağı inmekte olan Müezzın Süleyman Efendi'yle karşılaştı. Selamlaştılar. Camide yalnız olmalarını fırsat bilerek, müezzine açılmak istedi. Beraberce mihraba doğru yürürlerken sordu:

“Sana danışmak istediğim bir durum var evladım. Vaktin var mı?”

“Olmaz mı Seyfi Ağa'm? Her daim. Önce buyur; şöyle oturalım.”

Yüzlerini kıbleye dönerek çöktüler. Yaşlı adam iç çekerek birkaç saniye soluklandıktan sonra söze başladı:

“Süleyman Oğlum! Dün gece tuhaf bir şeye şahit oldum, anlam veremedim. Senin dinî bilgin bizlerden üstündür. Zaten dünya bilgin de öyle ya... Neyse, anlatayım da; yorumla hele.”

Müezzın, kültürüyle, oturaklı şahsiyetiyle, sorunlara psikolog maharetiyle yaklaşmasıyla, cami cemaati tarafından çok sevilen, sayılan biriydi. Cami hocası çok yaşlıydı. Hocanın vazifesini de Süleyman Efendi yüklenmişti. Cüppesinin yere kayan tarafını toplayıp bacaklarının üstüne atarken edeple başını yana doğru eğdi, tevazu ile “Estağfurullah ağam! Elimden gelen ne varsa...” dedi.

Olanı biteni bir bir, bütün detaylarıyla anlatmıştı Seyfi Ağa. Alacağı cevabı merakla bekliyordu şimdi, gözlerini kırpmadan. Süleyman Efendi “Allahu ekber!” demiş ve susmuştu. Geçmek bilmeyen saniyelerden sonra, yaşlı adamın sırtını sıvazladı. “Allah'a iman etmişiz ağam. O ne yaparsa, ne dilerse en güzelini yapar, en güzelini diler. Bize razı olmak düşer. Yoruma gelince; öylesi de, böylesi de hayırdır. Sen yüreğini ferah tut. Asker oğlumuz ve hanım kızımız için hayır dualarda bulun. Rabbim cümlemizin

mekânını cennet eylesin inşallah. Âmin.” dedi.

Aldığı bu üstü kapalı cevap, Seyfi Ağa'nın yüreğine çöreklenen sıkıntıyı gidermekten çok uzaktı. Ancak şimdi, serin bir huzur yayılmaya başlamıştı içine. Başını tevekkülle salladı. Cemaat sökün etmişti bu arada. Müezzin izin isteyip kalktı. Ardından, “Safları sıklaştıralım ey cemaat-i müslimin!” komutuyla, hep birlikte kibleye yöneldiler.

Melek Ana haricindekiler, sabahın köründe tarlanın yolunu tutmuştu. Cemil sırtına vurduğu tırmık ve çapa ile yirmi beş adım kadar önden yürüyordu. Göz ucuyla kızını süzdü Kadriye. Ruh hâlini anlamaya çalışıyordu. Biraz huzursuz gözüküyordu Ceylan. “İyisin, değil mi?” diye sordu.

“İyiyim de...”

“De hele. Ne var?”

Parmağını uzattı genç kız. “Yüzük... Evden çıkmadan ben de iyice yıkadım. Kırmızı lekeyi çıkartamadım. Neden ola ki?”

Kadriye yürümeye devam ederken yüzüğü inceledi. “Evet ya! Ne hikmetse... Sen üzülme ama. Bak, deden ‘Yenisini alırsız.’ demişti ya... Hiç olmadı, öyle yaparız.”

Kızcağız itiraz edercesine mızızlandı: “Yaaa...”

“Yası, ması yok! Uzatma hadi. Hızlanalım biraz; baban köpürecek yoksa. Aç şu adımlarını.”

Nihayet tarlaya vardılar ve çalışmaya koyuldular. Aradan iki saat geçmemişti ki, yan komşunun on yaşlarındaki oğlu Recep, dili dışarıda koşarak yanlarına geldi.

“Cemil Aşam! Seyfi Aşam sizi eve çağırıyormuş. Hemen gelsinler, demiş. Hadi çabuk, çabuk!”

Durumda bir gariplik vardı. Babası neden böyle bir haber göndermişti acaba? Cemil heyecanla oğlanı sorguya çekti: “Anama bir şey mi oldu yoksa? Konuşsana be çocuk!”

“Bilmiyom aşam. Anam yataktan kaldırıp gönderdi beni. ‘Böyle, böyle de.’ dedi. Seyfi Aşa'yı da, Melek Ana'yı da görmedim.”

“Tamam, sen geri dön; biz de geliyoruz hemen.”

“Peki aşam!”

Cemil, konuşulanlara kulak kabartan ve endişelendikleri her hâllerinden belli olan karısıyla kızına dönüp âdeta kükredi: “Sallanmayın hadi. Eve dönüyoruz.”

Recep'in arkasından koşuşturmaya başladılar hep birlikte.

Eve yaklaştıklarında bir de ne görsünler. Küçük - büyük, tanıdık kim varsa bahçeye dolmuş, ah, vah çekiyor. Cemil, adımlarını açarak koşup bahçeden içeri daldı. İri gövdesiyle kalabalığı yara yara, kapının dışındaki bir iskemleye yığılmış olan babasının yanına vardı. Onu omuzlarından tutarak gür sesiyle ortalığı çınlattı: “Baba, baba!”

Seyfi Aşa, dizinden zor kaldırdığı sağ eliyle “Yok bir şey.” işareti yapıp kuruyan dudaklarını diliyle ıslattıktan sonra, kısılmış sesiyle oğlunu yatıştırmak istedi: “Sakin ol Cemil. Yavaş, yavaş...”

“Nasıl sakın olayım baba! Herkes toplanmış; sen bu hâldesin. Anam nerde? Kime ne oldu; söyle!”

“Mehmet... Şehit düşmüş. Sen kıza mukayyet ol.”

Etraftaki komşulardan ve mahalle muhtarından, Cemil'e yatışması için tavsiye sesleri yükseliyordu. O ise, yanlarına yeni gelmiş olan hanımına ve kızına “Siz içeri girin, anama bakın.” dedi ve onları iterek evden içeri sokup kapıyı çekti. Muhtara dönüp sorgulamaya devam etti: “Doğru mu duyduğum Ferit;

sen mi getirdin haberi?"

Muhtar Ferit, göbeğinin altında birleştirdiği kollarını daha da gerginleştirip, bir suçlu gibi cevap verdi: "Maalesef doğru. Başımız sağ olsun. Telefonla fazla bilgi vermediler. Seyfi Ağa'yı doktora götürmemiz lazım Cemil. Hatta ananı da... Bana itiraz etti. Bir de sen söyle. Müsaadenle, dünürlerine gitmem lazım. Onlar da çok kötü durumdadır. Allah yardımcınız olsun."

Cemil'in dünürü Hayrullah kalp hastasıydı. Hanımı Gönül'se kırk beş kiloluk, hayalet gibi bir kadın. Ya biricik evlatlarının dayanılmaz acı haberini aldıklarında onlara bir şey olduysa? Şu anda kendi anne babasını bırakamazdı ama. Bahçe duvarının üstünden Mehmetlerin evine göz gezdirdi. Kalabalığı görünce, "Onlarla ilgilenenler de var nasıl olsa!" diyerek saniyeler içerisinde kararını verdi ve ani bir hamleyle kendi evine girdi. Önce annesi ne hâlde diye bakacak, akabinde, sağlık ocağına telefon açacaktı.

Evin içi kadın kaynıyordu. İlk rastladığına, "Anam nerede?" diye sordu. "Yan odada." cevabını alınca oraya seğırtti. Yaşlı kadıncağızı yatağa uzatmışlar, bir yandan ellerini limon kolonyası ile ovuyor, diğer yandan ağlaşıyorlardı. Yandaki sedirde de baygın yatan Ceylan'ı ve onun başında, feryat figan çırpınan karısını gördü. Midesine kramp girmişti üzüntüden. Kendini hole attı.

Sağlık ocağından gelen doktor, fenalaşan hastalarına sakinleştirici iğneler yapmış, şimdi de Kadriye'ye, güven telkin eden bir tonla "İhtiyaç olursa arayın; hemen gelirim." tembihinde bulunuyordu. Cemil onların konuşmasını dinlerken başının döndüğünü hissetti. Sesler derinden geliyor; kelimeler birbirine karışıyor; zemin ayaklarının altından kayar gibi oluyordu. Yakındaki bir sedirin üzerine attı kendisini. Biraz sonra telefon çaldı. Arayan Muhtar Ferit'ti. Kısaca hâl hatır sorduktan sonra, seri bir şekilde, kendisine yeni gelen bilgiyi aktardı Cemil'e: "Cenazeyi yarın sabah, özel askerî uçakla getireceklermiş. Oradan camiye, sonra da şehit mezarlığına... Resmî tören yapılacakmış. Ben her şeyi ayarlayacağım; merak etme. Havalimanına ağamı ve Melek Ana'yı getirme. Perişan olurlar. Koy yanlarına hısımların akrabadan birilerini; onlar doğrudan camiye gitsinler. Sabah sizi almaya bizim Fırat gelecek arabayla. Saat dokuz gibi hazır olun. Yine arayacağım, detaylı bilgiyi vereceğim; tamam mı?"

"Allah razı olsun Ferit. Kime koşturacağımı şaşırırım inan ki. Kadriye de pek iyi değil. Ben de değilim ama dirayet gösteremezsem başlarında kim duracak? Mecburen dayanmaya çalışıyorum. Dediğin gibi yaparız. Sağ olasın."

xxx

Mehmet'in naaşını karşılamaya akın etmişti Zonguldak halkı. Al bayrağa sarınmış tabutu havalimanının dış kapısında görünür görünmez, kadını, erkeği, hep bir ağızdan "Şehitler ölmez, vatan bölünmez!", "Kahrolsun PKK!" sloganlarıyla ortalığı inletti. Askerlerin omuzlarında cenaze arabasına taşındı. Büyük bir konvoy eşliğinde camiye götürüldü. Musalla taşına yerleştirildi. Cami avlusunda adım atacak yer yoktu. Vali, kaymakam gibi mülki amirler, komutanlar, bazı siyasiler ön safta yerlerini almışlardı. Medya çalışanları da gelmişti ve her anı kare kare görüntülüyorlardı. Namazdan önce her iki ailenin fertleri, Mehmet'in tabutuna sarılıp, nemli gözlerle, içleri yanarak son kez vedalaştılar can pareleriyle. Cenaze namazını kıldırın hoca öyle güzel bir konuşma yapmıştı ki, bir şehidin sözlüsü olma sıfatını taşıdığı için göğsü kabardı Ceylan'ın. Göğsüne taktığı resmini okşayarak mırıldandı: "Cennette buluşacağız inşallah aşkım. Sana kavuşacağım günün hayaliyle yaşayacağım son nefesime kadar.

Yiğitliğinle gurur duyuyorum bir tanem. Seni çok seviyorum.” O dakikadan sonra tek damla gözyaşı dökmedi. Helallik istendi ve tabut gençlerin omuzlarına teslim edildi. Hemen yakındaki Şehitler Mezarlığına kadar “Allahu ekber!” nidalarıyla yol alındı. Nihayetinde, defin işlemleri tamamlanarak Hakk’a teslim edildi.

Ayrılık sonradan kor, derler. Öyle de oldu. Ceylan şu son birkaç gün içerisinde, yemekten içmekten kesilmiş, durduğu yeri bilmez vaziyete gelmişti. Cenazedeki metaneti kaybolmuştu. Özlemin hüznü içini yakıyordu. Sürekli Mehmet’i düşünüp ağlıyor, sevdiği gençle kavuşamamış olmanın üzüntüsünden dolayı kahroluyordu. Kimsecikler teselli edemiyordu onu. Müezzin Süleyman Efendi’nin hanımı Selma’yı “Bir de sen konuş bakalım; belki seni dinler.” diyerek eve getirttiler son çare olarak. Gerçekten de işe yaramıştı bu çözüm. Hitabeti yüksek olan Selma’nın şehitlik makamına ve başa gelen musibetlere karşı sabretmenin önemine dair verdiği dinî vaazdan sonra teskin olmuştu genç kız.

Ertesi gün Kadriye, “Biz taziyeeye gittik Mehmet’in evine; sen gitmedin. Gönül “Gelinimi görmek istiyorum.” diye ısrar etti yavrum. Diyecekleri varmış. Şu yemeğini ye de gidelim. Ha kuzum?” teklifinde bulundu.

Çorba tasını masanın ortasına itti Ceylan. “Hiç içesim yok ana. İsrar etme gözünü seveyim. Boğazımdan geçmiyor. Anlatamıyorum galiba. Tamam; birazdan çıkarız.” dedi.

Yarım saat sonra Mehmet’in evindeydiler. Üstünde kocaman bir Türk bayrağı asılı kapıyı açar açmaz Ceylan’a sınıksı sarılıp ağlamaya başlamıştı Gönül. “Ah benim güzel gelinim! Böyle mi gelecektin sen bu eve? Telinle, duvağınla gelmen nasip olmadı yavrum. Oğlumdan yadigârsın bana. Ebediyen kızsımsın. Bahtsızım benim.” yakınmaları arasında salona davet etti misafirlerini. O ağlayınca Ceylan da tutamamıştı kendisini. Kadriye Hanım, Hayrullah Bey ve eve taziyeeye gelen diğer misafirler de gözyaşı kervanına katılmıştı. Epey sonra sakinleşerek, birbirlerine başsağlığı dileyip dua ettiler.

Ceylan, Mehmet’in şehit olduğu gece gördüğü rüyasını anlatmak istiyordu Gönül’e. Rüyasında gözden kaybolmadan önce “Asker sana emanet.” demişti sözlüsü. Bunun manasını bir türlü çözememişti; şehit haberini aldığından beri kafasını kurcalayıp duruyordu. Bilse bilse, ailesi bilirdi. Fırsatını bulduğunda “Gönül Anneciğim, Mehmet’i rüyamda görmüştüm şehadet gecesi.” diyerek söze girdi. En ince ayrıntısına kadar anlattı. “Yalnız o emanet ettiği ‘Asker’ neydi, onu anlayamadım. Siz biliyor musunuz?” diye sordu.

Kadıncağızın ince bedeni yaprak gibi titriyordu. Hıçkırıklar arasında kafasını salladı. Sonra yavaşça kocasına doğru dönerek, “Oğlanın yüzüğünü ve Asker’i getirir misin Hayrullah?” dedi.

Adam karısının sözünü ikiletmedi. Üzüntüden sırtı kamburlaşmış vaziyette, salona açılan bir odaya gidip, elinde biri küçük, öteki büyük iki kutuyla geri döndü. Gönül kutuları kocasından teslim alarak dizlerinin üstüne koydu ve Ceylan’ı yanına çağırdı. “Yaklaş yavrum. Şöyle yamacıma otur hele. Emanetin bu büyük kutuda duruyor. Senin açmanı istiyorum.”

Genç kız, meraklı bakışlar arasında kadıncağızın yanına oturdu. Kutuyu aldı, kapağını açtı. İçinde, namlusu ve kabzası parçalanmış, kanlı bir tüfek, boylu boyunca uzanıyordu. Şaşkınlıkla Gönül’ün yaşlı gözlerine çevirdi yüzünü. Heyecandan kelimeler boğazına tıkanıdığı için, bir şey söylemeden, öylece, cevap vermesini bekledi.

Gönül, Ceylan’ın sırtını sıvazlayarak izahatta bulundu: “İşte kızım, merak ettiğin ‘Asker’ bu tüfektir.

Mehmet'ime üç yaşındayken, elinde tüfek bulunan, plastikten bir oyuncak asker almıştı babası. Bir gün oynarken, nasıl olmuşsa, kızgın sobanın üzerine fırlatmış. Askerin bedeni yanarak erimişti ama tüfek kısmı kenara geldiği için sağlam kalmıştı. 'Artık işe yaramaz; atalım, sana yeni bir oyuncak asker alalım.' dediğimiz zaman, itiraz etti, razı gelmedi. 'Başka asker istemem; benim askerim bu.' demişti çocuk akıyla. Onunla oynamaya devam etti okula gidene kadar. Epey seneler, diğer oyuncaklarıyla bir arada durdu dolabında, sonra birden kayboldu. Küçükken en sevdiği oyuncak olduğu için hepimiz çok üzülmüştük. Mehmet bu tüfeğine de aynı ismi takmış. Karakoldaki arkadaşlarına da tüfeğinin hikâyesini anlatmış. Mektubunda bahsetmişti. Komutanı da biliyormuş herhâlde ki, hem parçalandığı hem de üstünde onun kanı bulunduğu için bize göndermiş, sağ olsun. Demek ki asıl sahibi senmişsin. Ben de sana teslim ediyorum. Mübarek olsun yavrum."

"Teşekkür ederim anne. Emanet başım, gözüm üstüne. Allah razı olsun sizden." Yeniden sarılıp, ağlaşmaya başladılar.

Neden sonra Kadriye, daha önceki gelişlerinde konuştuklarını hatırlatmak gayesiyle "Bir de yüzük meselesi vardı Gönül'cüğüm. Hatırladın mı?" diye sordu dünürüne.

"Unutmadım Kadriye. O da diğer kutuda duruyor. Ceylan, şu söz yüzüğünü parmağından çıkarır mısın kızım? Ben de o arada, Mehmet'in diğer kutudaki yüzüğünü çıkartayım. İkisini karşılaştırmak istiyorum."

Ceylan'ın verdiği ve kutudan çıkan yüzükler Gönül'ün avucunda yan yana duruyordu şimdi. İkisinin üstünde de birbirinin tıpatıp aynısı kan lekeleri vardı. Küçük bir çığlık attı Ceylan. "Nasıl olur?"

Mehmet'imin kanı kilometrelerce öteden benim yüzüğüme nasıl bulaşır? Bu mümkün mü? Ama..."

Büyük bir iman coşkunuyla Ceylan'ın sözünü kesti şehit anası:

"Şehitler ölmez diye boşuna söylememişler yavrum. Onların kavuştukları makamlara bizim aklımız, sırrımız ermez. Sen rüyamda gördüm, diyorsun ama belki de oğlum o gece vedalaşmaya cismen ve ruhen senin yanına geldi. Gelmemiştir, diyebilir miyiz? Aranızdaki tertemiz, büyük sevginin hatırına Rabbim mümkün kılmıştır. Müsaade edersen senin yüzüğünü de ben almak istiyorum. Bu kutuda ikisi yan yana durmalı ve hiç ayrılmamalı. Siz kavuşmadınız; bari onlar kavuşsun. Ne dersin?"

Ceylan yerinden doğrulup Gönül'ün önünde diz çöktü. Elindeki yüzükleri öptükten sonra şehit anasının parmaklarını yüzüklerin üzerine doğru kapattı. "Kurban olurum sana annem!" diyerek boynuna sarıldı.

Mücella Pakdemir

xxx

ÖYKÜMÜ GÜNE SEÇEN DEĞERLİ SEÇİCİ KURUL'A SONSUZ TEŞEKKÜRLERİMLE.